

- Кажи.

Князът махна с ръка.

- Някой нечестивец е изказал всичко на чичо.

Ана плахо извика и застана като вкаменена. Цялата къща се завъртя наоколо ѝ. Сякаш светът се събаряше. Какво щеше да стане сега? Какво щеше да спори царят? Какво ли е намислил? Казваха - напоследък бил станал такъв зъл, мълчалив, ^{потайн}самотен.

Тя се прекръсти и заплака.

- Пресвета владичице, пресвета Филотею! Свърши се вече. Тъкмо сега се намери да се случи... Какво ще стане с мене и... с децата ни!

Иоан се навъси. Преди няколко дни Ана му бе съобщила, че за втори път очаква да стане майка. Не. По-добре. Беше вече време. Нека става каквото ще. Той не можеше повече да мълчи.

- Кой му е казал? - попита Ана, след като се поуспокои и изтри очите си.

- Не знам точно. Мама предполага, че е Борил.

- Аз ^{си}знаех! - извика гневно Ана - само той може да стори това. Инак всички те обичат и не биха посмели да ти нападат. Защото се боят, че един ден когато станеш цар, няма да им го простиш. Но Борил... Той има сметка да те кори пред царя.

Иоан се замисли. Ана наистина имаше право. Той не бе се сещал за това. Борил бе станал така особен напоследък. С причина и без причина, час по час идваше в Търново, губеше се по необичайни часове, дружеше със съмнителни хора... Какво имаше той против него? Какво искаше да загатне Ана? Може би Борил иска да очерни ~~кръг~~него пред чичо му, за да стане той сам наследник. Може би се надяваше, че Калоян ще накаже твърде строго братанеца си, може би той знаеше, че Иоан е готов да брани в всички сили любовта си и е готов заради нея да се отрече дори ~~от~~ от престола...